
Vörös István

VÍZPARTON

Békásmegyer fölött, a kavicsbányánál
a Holt-tenger jutott eszembe.
A gödrös úton autók reflektora
világította meg a felvert port,
és a drótkerítés mögött
egy betonkeverő kocsi oldalában
valaki tévét nézett.

Út az idő belső járataiban,
szívódni föl, mint a permetlének,
a műtrágyának a fakéreg alatt.
Ahogy ebben a csenevész
fában is valószínűleg megköt
a beton, Mondom, út ez,
egy ér az arcbőr
alatt, megrángó ideg.

A beduinok sátrai a sivatag
és a műút szélén, az árnyékban
szódavíz, a félhomályban
színes tévé.

Itt egy fa az árokparton,
kicsi és öreg.
Kivágni se érdemes.

A CSAPDA ÉS LAKÓJA

Jóformán fuldokolva várom.
Hadd terüljek szét, mint olajcsepp
a vízen. Hadd legyek jelen
magamtól távol is. Az arcom
szorítása alól kiszabaduljak,
a koponyám prése alól kiszabaduljak.
Mint tú járjam át a valóságot,
és nyomjelző cérna fércelje hozzám,

ahol már egyszer ott voltam.
A ketyegés meg a lélegzetem
szembeáramoljanak, mint a partnál
a hullámok. És ne legyen madár,
aki átrepül fölöttünk. A levegő
lejárjon hozzám a víz alá, ahol
már egész jól berendezkedtem.
Szó szót kövessen a bútorokról,
a könyvekről, a kilátásról.
Jóformán fuldokolva várom.

Tóth Krisztina

DOMBORZAT ÉS VÍZRAJZ

Vincze Zsuzsának

Galambárnyék röptét vetíti
égősárga tűzfalra aztán
továbbmegy fényes, pontos útján
a délután. Hogy rend legyen.

Sétálni mennek a hülyék,
fogják a hurkos madzagot.
A Pállotszájú és a Vízfajú
egymás mögött megyen.

Végighúzzák a juj de hosszú
kerítésen a kezüket:
egy rágott körmű keskeny és
egy tömpe vértelen.

Zebrához érnek és megállnak.
Nagyon piros van, hát örülnek.
A Pállotszájú és a Vízfajú
az úton átmegegyen.

– Tudok egy éneket,
a tiedénél szebbet,
szól a Pállotszájú,
s máris énekelget.